

[Arne Bjerregaard]

stedet for at sige, at det ikke var noget problem. Det er nemlig et problem, som man burde have taget op i stedet for at give efter for denne brede mistænkeliggørelse af alle dem, som ejer ejendomme. De 90 pct. af dem er ganske seriøse, og nu skal de skæres over én kam, i stedet for at man sagde: lad os da få de såkaldte bolighajer helt ud af boligmarkedet eller i alt fald få sat dem på plads. Det havde været mere rimeligt end sådan en generel mistænkeliggørelse. På en måde siger man: de skal ikke have noget rimeligt kapitalafkast i fremtiden.

Lad mig sammenfattende sige til ministeren, at vi – det skal ikke være ministeren ubekendt fra i dag – stadig stiler mod et frit boligmarked. Vi erkender, at vi måske tog for langt et skridt sidst på visse områder, men det er vores principielle målsætning at nå det frie boligmarked. Hvis vi sidste gang tog for langt et skridt, skyldtes det måske visse fejlregninger. Vi erkender, at med den nødvendige stagnerende indkomstudvikling i de kommende år er det også nødvendigt at gå varsomt og langsomt med huslejeudviklingen, og det vil vi godt være med til, hvis det bliver på hele boligområdet og ikke bare til den ene side. Vi ønsker ingenlunde, kan jeg klart sige til ministeren, bratte huslejestigninger på noget område, og jeg forstår, at boligministeren til dels har samme opfattelse. Desværre for de positive forhandlingsmuligheder har skatteministeren åbenbart en ganske anden opfattelse.

Schak Nielsen (DR):

Når man har fulgt debatten her i eftermiddag, må man sande det gamle ord om, at det sete afhænger af øjnene, der ser. I regeringens redegørelse ligger der, sådan ser jeg det, det klare sigte, at man seriøst vil forsøge på at skabe ligestilling mellem de uetablerede, de nyetablerede og de veletablerede, og det burde vel egentlig være et mål, de fleste kunne gå ind for. Men jeg er lidt bange for, at de konservative partier sådan i bred almindelighed har et helt andet sigte, det sigte at beskytte det etablerede og de velerhvervede rettigheder, og det er et sigte, jeg ikke kan gå ind for. Stillet over for de to modsatte standpunkter må retsforbundet principielt afvise den, stadig væk i bredeste betydning, konservative holdning, og vi vil derfor i højere grad

interessere os for regeringens udspil, hvor sigtet i det mindste er menneskeligt acceptabelt.

Vi er som sagt ikke uenige med regeringen om målet, altså en ligestilling mellem borgerne. Vor skepsis går mere på, om vi forstår det samme ved ligestilling, om vejene, der er anvist, fører til en ligestilling, og om vejene også er acceptable. Men det vil vel de kommende forhandlinger give et fingerpeg om.

Ved en kritisk gennemgang af redegørelsen – og en sådan kan vel ikke være urimelig – er vi ikke særlig imponeret af regeringens udspil med hensyn til ejerlejlighedslovgivningen. Vi tror ikke, at 60 m²-reglen giver nogen særlig beskyttelse, ligesom beskatningen af solgte ejerlejligheder nok vil blive overvæltet på køberne. Det plejer det altid, når det gælder sådanne arbejdsskabte produkter. Vi synes i det hele taget, det er lidt fantasiløst altid at skulle løse problemerne med nye skatter. Man burde stoppe ejerlejlighedsudstykningsreglerne i alt, hvad der kommer ind under den gamle boligmasse. Måske burde man stoppe for al udstykning i alle beboelsesejendomme, der er etableret som lejerboliger eller andelsboliger, både private og almennyttige. Så var det kun det nybyggeri, der var projekteret og opbygget som ejerboliger, der skulle repræsentere denne lejlighedsform, og så ville vi i øvrigt ikke have noget som helst imod denne form at eje sin bolig på.

Når nu vi er ved ejerlejlighedsproblematikken, skulle det vel ikke være nødvendigt at gøre en socialdemokratisk regering opmærksom på alle de menneskelige problemer, der følger i kølvandet på disse spekulationsudstykningsregler og disse fupmoderniseringer. Jeg skal da også afholde mig fra at remse alle de tragedier op, som følger i dette kølvand, skønt der er mange af dem. Men til de menneskelige problemer kunne der da tilføjes et knaldhårdt økonomisk problem, nemlig dette, at ved sanering og byfornyelse, hvor samfundet må investere ret så store beløb, vil en kapitalisering af den gamle boligmasse, som ejerlejlighedsudstykningsreglerne er et redskab for, føre til en sådan fordyrelse, at en senere og menneskeligt mere acceptabel byfornyelse vil blive næsten umuliggjort økonomisk set.

Vi er også bekymrede over den tendens, der ligger i redegørelsen, til ligesom at prøve på at cementere tilskudspolitikken og en fort-